

[Kofod-Svendsen]

Baggrunden for denne debat er jo den højesteretsdom, som blev afsagt for ca. 1 måned siden. Den dom blev afsagt efter en lov, som blev vedtaget her i Folketinget for godt 4 år siden, loven om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, og vi kender alle til baggrunden for denne lov. Det var en sag fra England, som resulterede i en dom af 13. august 1981 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvorefter det blev fastslået, at de pågældende arbejdere i England havde fået deres rettigheder i henhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 11 krænket. Det resulterede så i et lovforslag fremsat af daværende arbejdsminister Svend Auken og vedtaget med virkning fra 1. juni 1982.

Jeg vil her understrege, hvad mit parti også sagde for 4 år siden, nemlig at den lov var for svag. Det resulterede så i, at Kristeligt Folkeparti allerede i 1982 stillede nogle ændringsforslag for at skærpe lovgivningen, så den ydede enkeltindividet større beskyttelse. Desværre blev ændringsforslagene ikke vedtaget, og Kristeligt Folkeparti undlod så at stemme ved den endelige afstemning, fordi vi ikke mente, at loven var god nok. Vi erkendte, at der var tale om et lille fremskridt i den rigtige retning, men for svagt.

Vi har flere gange, siden loven blev vedtaget, understreget, at den lov burde strammes op, og jeg vil nævne nogle af de problemer, som vi mener eksisterer vedrørende den enkelte forhold til organisationerne.

Der er spørgsmålet om retten til at få arbejde uden at være medlem, retten til at beholde arbejdet uden at være medlem, retten til at blive medlem af en organisation, hvis man mener, det er en fordel – der kan jo tænkes situationer, hvor man forbeholder særlige fordele for medlemmer af sin organisation – og så er der retten til selv at bestemme, hvilket politisk parti man vil støtte økonomisk og med hvilket bidrag. I øjeblikket støtter man jo som regel automatisk Socialdemokratiet og/eller andre partier til venstre for Socialdemokratiet ved de fleste faglige medlemskaber.

Dér mener jeg, at Det Radikale Venstre har fat i noget rigtigt. Vi skal om ikke så lang tid drøfte et beslutningsforslag fra Det Radikale Venstre, og det, der er Det Radikale Venstres anliggende, nemlig at man ikke via sit faglige bidrag skal være tvunget til at

støtte et bestemt politisk parti, som man ellers ikke føler sig på linje med, det synspunkt er rigtigt. Det er mit parti principielt enig i.

Her er tale om en demokratisk rettighed, som jeg kun kan beklage at fagbevægelsen ikke selv har sørget for at sikre. Vi må konstatere, at trods gentagne debatter om dette spørgsmål er det stadig et problem, og derfor kan vi helt tilslutte os Det Radikale Venstres anliggende.

Der er et par andre ting, som vi også mener er relevante, f.eks. retten til at blive meldt ud af en organisation, hvis man ikke føler, at den varetager ens interesser, og så samtidig kunne beholde sit arbejde og mulighederne for at øve indflydelse i sin fagorganisation i visse kritiske situationer. Det kan være nogle konflikt/ikke-konfliktsituationer, hvor afstemningerne ofte er kritisable.

Men det væsentlige, som vi må se på, og som HT-dommen afslører som et problem, der udestår, er, at loven ikke giver lønmodtagerne ret til genansættelse. Her vil jeg gerne takke statsministeren, fordi statsministeren i sit svar udtrykkelig bebudede, at regeringen er af den opfattelse, at loven må ændres, og at regeringen allerede har iværksat et arbejde med henblik på en ændring af loven.

Vi vil meget gerne medvirke til, at der sker en opstramning af loven her, og at vi under udvalgsarbejdet ser på en række af de spørgsmål, som jeg har nævnt, så vi kan komme nærmere et samfund, som virkelig respekterer den enkeltes frihed.

Der er adskillige monopolsituationer, som vi må se på. Det skal ikke ses i lyset af, at vi vil modarbejde fagbevægelsen, men at vi virkelig ser på den enkelte borgers stilling. Det må være målsætningen, at vi sikrer det enkelte individ en passende retsposition inden for erhvervsorganisationerne. Opgivelsen af den personlige frihed må ikke være den pris, den enkelte skal betale for retten til at få og beholde sit arbejde.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jeg forstår, at hr. Kofod-Svendsen og hans parti også hører til strammerpartierne og også indsnævrer debatten om fagbevægelsen og organisationsfriheden, selv om forespørgslen har et bredere sigte. Jeg vil gerne spørge hr.